

Aceeași poveste

Iubito, nu-ți grăbi spre pierzanie pasul de tânără păună,
Nu-ți strica pantoful prețios pe un drum de ceață și fără întoarcere,
Mu rosti în van cuvintele potrivite...
Prea multă filosofie daunează uneori, știi?
Te-ai lăsat absorbită de citit, Nennius, Gildas...
Lespede de marmură este inima mea, iubito,
Iar spada-mplântată în ea mult prea grea pentru mâinile tale de fum!
Frumoasă ești tu, cea mai frumoasă din neamul tău
De iubite cu o singură viață, cu o singură umbră,
Cu o singură inimă!
Leapădă-ți straietele strălucitoare, schimbă-ți inima,
Într-o noapte fără lună, cu inima unei miele,
Jură tăcere veșnică, lasă ciocârliile să vorbească în locul tău
Și caută-mă în casa mea în care nu m-a găsit nimeni cu adevărat,
Caută-mă cum îți cauți în fiecare zi sufletul,
Cercetează drumul pe care umbli
Și nu te lăsa furată de sclipirile ceții...
Te aștept în casa din deal, casa din stâncă neagră în care
Soarele se teme să intre, iar eu mă tem să-l poftesc;
Ia-ți nouă rânduri de opinci, vei avea de străbătut nouă rânduri de ceruri,
Și vino, iubito, vino să mă-mprietenești din nou cu Lumina,
Vino să benchetuim la masa mea veche cu două cuvinte,
Un cântec de ciocârlie și fructele tale de pădure de pe meleaguri novăcene,
Prea multă ambrozie ucide!

Scrisoare pentru Danielle

Ma chere Danielle,
Am primit scrisoarea ta chiar în dimineața asta,
După ce ronțăisem fără nicio grijă marginile unei prăjituri grozave
Și îmi pusesem, cu fason,
Câteva panglici în păr și ruj roz (nepotrivit anotimpului) pe buze,

Eu, aceeași eu și, totuși, alta, o alta pe care o cunosc și nu o cunosc,
Dar îmi e drag să o privesc în toate ferestrele de prin casă,
E frumoasă și fericită.
Știi, după ce am gustat din cele mai ciudate prăjituri,
Am băut cele mai ciudate licori și am vărsat cele mai ciudate lacrimi,
Am aflat că dragostea are gust de struguri albi, tămâioși,
De struguri albi tămâiați sub sărutările nerușinate ale toamnei
Ce-și ascunde vârsta pe sub frunze și folosește, obsesiv,
Mai multe parfumuri franțuzești deodată.
Ghinionul nu m-a părăsit, încă mă iubește, e foarte statornic în sentimente,
Doar că Nu-l mai iubesc eu, îl ignor și i-am acoperit cu creion dermatograf
Ziua din calendar, va să zică i-am radiat foarte convingător existența,
Iar el, cum fusese un birocrat înrăit, s-a supus.
Nu, nu mi-am mai schimbat țara, doar prietenii,
De fapt am renunțat la ei, am rămas doar cu iepurele alb care, între timp,
A obosit să alerge și și-a deschis o prăvălie cu dulciuri și suveniruri, millefiori...
Îmi pare rău să aud că Moartea s-a întors...

Ce-ai făcut?...Ai uitat să închizi ușa , ai sedus-o,
Ai crezut din nou în flori, în munți, în primăvară?
Ai aprins focul în sobă...?
Fericită sunt eu la capătul pământului,
Vezi bine, eu nu mai cred în primăvară iar focuri nu mai aprind...
Sper să poți termina cântecul, Doamne, cât de frumos cânti și, apoi,
Cine ar putea trăi cu doar jumătate din cântecul munților, ciobanilor?
Cui ar rămâne susurul Jaleșului?
Nu te certa cu Moartea, ia-o cu încetul,
Cântă-i în strună și du-o la stână într-o noapte-n care atacă lupii,
Oferă-i spectacole, sunt o grămadă de variante,
Umple-i hăul cu morți ieftine și n-o judeca,
Un altcineva a zămislit-o fără voia ei.

Te las puțin, presez frunze și flori în Solenoid, o să abandonez o vreme verdele și primăvara,
Am obosit păzindu-le.

Iuminata

Vijelioasă, Noaptea, în calea mea venea
Ca un copil bolnav fugind ”naintea mamei,
Cu ochi de suferinți și lacomi îmi cerșea
O ultimă lucire păstrată bir Infamei;
Cu bolta frunții-naltă, cutată și lividă,
Împresurată crâncen de un hățiș aparte
Mi se înfățișă ca-n cioburi de oglindă
Un chip împărătesc ce-n bezne se desparte.

Sclipiri de stele-apuse pe mâna-i ca din stei
Curgeau secătuite, privindu-și trist mormântul;
Să fie-acum sfârșitul atâtor epopei,
Izvoditor de ceruri să fie azi pământul?
Și carnea Noptii, neagră, în chinuri împietrită,
Zvâcnea arar sub haina-i de-mpărătesc mister
Sub giuvaericale, luminează iezuită,
Pulsează suflul morții în trupu-i de eter.

-Fărămă muritoare de dragoste luminează,
Bob numărat și singur pe-ntinderi de ocean,
Suflarea ta mărunță, căldura omenească
Nu-ți sunt folositoare în clipă, nici în an!
Născut din îndurare, chip frământat din lut,
Sub poala hainei mele, în lut te vei întoarce,
-Bogatul cel de-o noapte, al veșniciei slut-
Izvorul ce te poartă va odihni-n răstoace.

"Prea multă tânguire, și jale, și amar!"
Chimvalul lumii, vechi, în suflet îți răzbate;
În moarte ți-e destinul!De-i racla de cleștar
Și punți de hrisolit...tot te-or purta în Noapte!
Eu suflu boarea neagră în cele patru zări,
Eu risipesc lumina din firele de aur,
Eu învelesc drumețul venit de nicăieri,

Eu schimb în ciumăfaie cununile de laur!

Asemenea dulceții din somn de prunc născut
Prea dulce-mi este firea, prea dulce nențelesul,
Din dragoste de moarte Lumina s-a făcut,
Prea salvator-hazardul, în mine-i stă purcesul.
Înfiorarea lumii din soare se adapă-
Păcatul își sleiește puterile-n amurg;
Tu, lasă dar lumina, azvârle-o de pe pleoapă,
Tivește-o și-o înnoadă-ntr-al cheii brandenburg.

Pădure de-ntristare a semănat Lumina,
În întuneric sfânt cu toate vor fi fost,
Nu bezna-a lepădat-o precum din grâu neghina
Ci raza, ochiul lumii, în hăuri va fi-ntors.
Născutu-te-ai din negru, din liniște adâncă,
Prea blestemat de-o maică ce drumul ți-a pornit,
Legându-te pe veci ca ploile de stâncă,
Râvnind lumina vieții ce gându-a nălucit.

Dintru-nceput Luminii -târziu e pentru mine,
Eu am prăsit genunea sub ochiu-nchis și mut;
Cuvântul mă ajunsese sau oacheșe jivine?
Pământ și Cer și Ape din mine s-au făcut.
Ci fost-a dar, Lumina, ce zice-se frumoasă,
Purceasă din Cuvântul de nimeni auzit?
Izvod îi sunt doar Eu, a lumii-mpărăteasă,
Iuminata Noapte!Din mine toate sunt!

Și ochiul negru-al Noptii, în furii se deschise,
Cuprinse zarea-n patru cu-al său tremur crescând
Precum stăpânul, țarini, prea lacom își privise,
Mai multe avuții cătând și rădicând.
-O, Noapte!Vai, ce Noapte, sortită-mi fu vederii,
Blazonul seminției-mi se zdruncină pe trup;
Unde-s cete de îngeri în ceasu-ndolierii?
Cu albul lor prea plin tot hăul să astup...

Plus infinit

Nu plânge, nu mă cerși, nu implora!
Nu irosi lacrima!
Noi doi nu am apucat să învățăm să plângem,
Noi doar am învățat să iubim.
Urcând din adânc, pe sub cămașa ierbii,
Mă voi îmbăta ascultându-ți învierea,
Ne va răsări același dulce senin,
Tu, cer, eu, foc de pământ,
Vom trăi veșnic în același cuvânt:
Draaagoste...draaagoste,
(Cu accentul pe "a" și plus infinit.)